

FR. IGNATHI HYACINTHI AMAT
DE GRAVESON

ORD. FF. PRÆDICATORUM

OPERA OMNIA.

W. H. M.
Vol 2°
No 7

FR. IGNATI HYACINTHI AMAT

DE GRAVESSON

ORD. FF. PREDICATORUM

OPERA OMNIA

FR. IGNATII HYACINTHI AMAT
DE GRAVESON

ORD. FF. PRÆDICATORUM

SAGRÆ FACULTATIS PARIENSIS DOCTORIS,
ET COLLEGII CASANATENSIS THEOLOGI,

OPERA OMNIA

NUNC PRIMUM DILIGENTER COLLECTA, IN UNUM CORPUS
REDACTA, ET LUCULENTISSIMIS ADDITIONIBUS,
PERPETUISQUE ANNOTATIONIBUS ILLUSTRATA

A PATRE

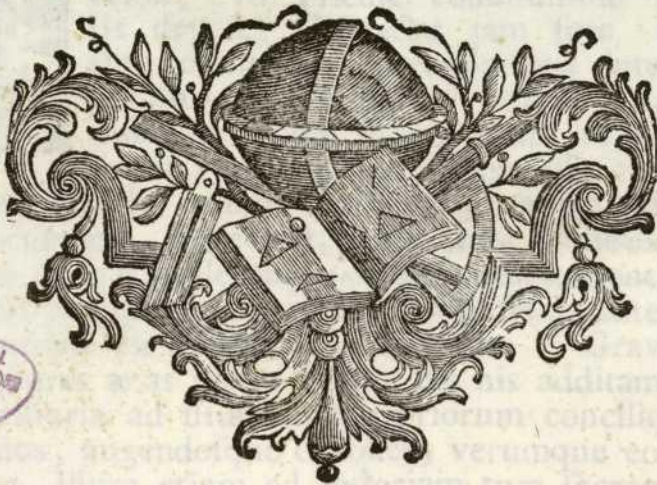
JOANNE DOMINICO MANSI

Congregationis Matris Dei Lucensi.

TOMUS PRIMUS

COMPLECTENS

Historiæ Ecclesiasticæ Veteris Testamenti Volumen Primum.

V E N E T I I S,

M D C C L X I I.

EX TYPOGRAPHIA REMONDINIANA.
SUPERIORUM PERMISSU, AC PRIVILEGIO.

FR. IGNATIUS HYACINTHI AMAT
DE GRAVESSON

ORD. FF. PRAEDICATORUM
SABRE FACULTATIS PARISIENSIS DOCTORIS
ET COLLEGI CASANATENSIS THEOLOGI.

OPERA OMNIA

NUNC PRIMUM DILIGENTER COLLECTA, IN UNUM CORPUS
REDACTA, ET LUCULENTISSIMIS ADDITIONIBUS,
PERPETUAE ANNOTATIONIBUS ILLUSTRATA

A PATRE

IOANNE DOMINICO MANSI

Congregationis Abbatii Dei Lucensis.

TOMUS PRIMUS

COMPLECTENS

Historiae Ecclesasticae Veteris Testamenti Volumen Primum.

V. E. N. E. T. I. S.

M. D. C. C. X. I. I.

THEOLOGICA KENNEDIANA
LUBERONUM PERMISSU, AC BENEDICTIONE

IN NOVAM EDITIONEM

O P E R U M

P. GRAVESON,

JOANNIS DOMINICI MANSI

PRÆMONITIO.

Um Opera P. Ignatii Hyacinthi Amat de Graveson, Ord. Prædic. communibus eruditorum votis deposci distractis jam fere omnibus priorum editionum exemplaribus intelligeret Typographus honestissimus Joannes Baptista Remondini, me etiam atque etiam rogavit ut iis expoliendis, ornandisque intermissis tantisper curis a-

liis Typographicis quibus detinebar, manus admoverem. Exorari me tandem, ægre licet, passus sum, atque ex eorum quæ in adversariis meis contuleram, portione adnotationes meas confeci in editionis hujusce ornamentum. Constant autem adnotationes istæ plerumque ex anecdotis post obitum P. Gravesonii vulgatis, quorum plures ætas nostra vidit. Ex his additamenta sunt quædam conciliaria ad illustrandam priorum conciliorum historiam, emendandos, augendosque canones, verumque eorum sensum explicandum. Plura etiam ad historiam tum sacram tum prophanam in meliorem lucem collocandam valent.

Ufus sum etiam in eam rem excusis Scriptorum voluminibus, tum & Recentiorum dissertationibus, quæ hisce nostris diebus passim prodeunt, quibusque ætas nostra mirifice juvatur. Quis enim unquam tam multa scivit de Historia Literaria Scriptorum

mediæ & infimæ latinitatis, quam modo scimus ex Fabricii, Mazzuchellii, Degli Augustini Libris edocti? nequid dicam de Scriptoribus ultramontanis, de catalogis Bibliothecarum insignium, Venetæ E. G. Taurinensis, Ricchardianæ? Juvit etiam Bibliothecas non sane raras hisce oculis in variis per Italiam excursionibus meis invisisse.

Tam multis adjumentis fultus longe majus opus conficere potuissim, nisi me intra arctiores limites continuisset consilium, quod sibi Author hujus historiæ proposuerat, synopsis scilicet Historiæ Ecclesiasticæ, non historiam plenam tradendi. Confiendæ igitur mihi erant adnotationes quæ synopsi convenirent, minora pleraque reticendo, majora cursim tangendo.

Insuper minus nota mihi indicanda statuens ea omisi quæ propius ad nostrum seculum accedebant, quæque passim studio Ecclesiasticæ Historiæ addicto tyroni obvia & præ manibus haberi poterant. Hinc factum ut ad Seculum XIII pertingens a scribendo desisterim; cum præsertim pristina scribendi curæ alio me advocarent, metueremque ne ætatis jam senilis curriculum, pene ad finem properans, non satis spatii relinqueret totum, quod jam ante ceperam, perficiendi.

Quo tamen plenior esset historia, appendicem in fine adjecti ad ea supplenda quæ P. Gravesonius, morte occupatus, intacta reliquit. Datur in ea Supplementum historiæ ab obitu circiter Clementis XI. quousque Historia P. Gravesonii pertingit, ad nostra usque tempora, idest ad exordia Pontificatus Clementis XIII. nunc feliciter regnantis, quem fore plenum illustribus ac felicibus factis, ex iis quæ modo tenemus, auguror.

Illud denique Lectorem monere debeo, me, ut adnotationes meæ ab Auctoris textu distinctæ forent, meliusque dignoscerentur, commatibus in margine appositis illas insigniendas curavisse.

BENEDICTO XIII.

PONTIFICI MAXIMO.

Um primum, Beatissime Pater, ad Sedem Sancti Petri, & ad supremam Christi in Terris Vicarii dignitatem, non tam suffragiis hominum, quam Divini Numinis calculo, fuisti euectus; facere non potui, quin prodire coram, & erumpere quodam modo gestiret mea erga Sanctitatem Tuam summa observantia, totque memor beneficiorum, quibus me, licet immeritum, haecenus cumulavit paterna Tua benevolentia, gratum animum meum publico; perennique monumento conservarem. Qua de re cogitanti mihi, cum exploratum haberem, Sanctitatem Tuam in Sacrarum, & Asceticarum rerum lectione, jugique meditatione maxime oblectari, propemodum visum est, ut haec ratione utcumque, quod conor, assequi liceret, si Sacram Veteris Testamenti Historiam, quam ab Orbe condito per sex Mundi Aetates usque ad Natale Christi Domini digerere, & in optimo lumine collocare studui, offerrem, ac nuncuparem Tibi, Beatissime Pater, qui non tantum Christi in Terris vices geris, sed (sicut docet S. Bernardus) Sanctorum Patrum Veteris Testamenti, quorum heroica Gesta plurimum commendat Historia Sacra, haereditatem, fidem, pietatem, & sapientiam in Te uno colligis, possides, totique, qua late patet, Orbi mirum in modum representas. Tu enim, Sanctissime Pater, ut verbis utar melliflui illius Doctoris, (Lib. 2. de Consideratione cap. 6.) es Sacerdos Magnus, Summus Pontifex, Tu Princeps Episcoporum, Tu haeres Apostolorum. Tu primatu Abel, gubernatu Noe, Patriarchatu Abraham, Ordine Melchisedech, dignitate Aaron, authoritate Moyse, iudicatu Samuel, unctione Christus.

Præterea, BB. Pater, ut istud Opus, quod de Sacra Veteris Testamenti

menti *Historia concinnavi*, tuo augustissimo *Nomine* inscriptum publica luce donarem, admonuit me singulare illud studium, quod *Sanctitati* tuæ ab ineunte ætate maximopere placuit, *Historiæ Sacræ*, quæ vicissim suos omnes fontes, intimosque thesauros sic tibi aperuit, ut nihil sit in tota sacra *Antiquitate*, & in omni prisca *Religionis* memoria, quod non diligenter excusseris, nihil in *Sacris Annalibus*, & *vetustis Ritibus*, quod non e tenebris erutum, & *vestigiiis* omnibus indagatum penitus exploraveris. Huic *Sacræ Antiquitatis*, & *Historiæ* studio debes, *Sanctissime Pater*, quod innumeræ pene *Conciones*, quas ad populum olim tanto cum plausu habuisti, & etiamnum habes, mirifica *Spiritus Sancti* unctioe sint perfusæ, quod tot libri, quos ad publicam *Ecclesiæ utilitatem* lucubraſti, omnigena *literatura*, & locupletissimis *Historiæ*, *Sac. Evangelicæ*, & *Ecclesiasticæ* documentis sint referti, quod denique plura, quæ celebraſti, *Concilia Beneventana*, cum *Provincialia*, tum *Diæcesana*, puriorem nobis exhibeant *Ecclesiæ Disciplinam*. Memini utique ipse, & meminisse jurabit diu, *Sanctissime Pater*, quantam hic omnibus jure, ac merito tui moveris admirationem, dum in *Concilio Romano* (quod *Jubilæi* anno *MDCCLXXV.* habuisti, cuique ut ipse interesset, hoc me honore dignari voluisti) *Sanctitas* Tua ex tempore de rebus *Divinis*, & *Ecclesiasticis* accurate, ornate, & uberrime differebat, *Patrum animos* huc illuc, prout opus esset, oratione flectebat, & *Sanctissimas Leges*, sive ad *instaurandam*, sive ad *sar-tam tectam conservandam Ecclesiæ Disciplinam* ex ditissimo ingenii, ac *doctrinæ suæ* penu depromebat.

His permotus rationibus, *Beatissime Pater*, meum in animum induxi istius, quod molitus sum, *Operis* qua si vestibulum *Sanctissimo* tuo nomine cobonestare, meique obsequii publicum specimen malui impar dare, quam nullum: Sed, ut candide fatear, deterruerat me statim *summa* illa, qua præfulges, dignitas, ne istud *Opus* cum *clarissimi* tui nominis inscriptione vulgarem, quod illud nimirum, & *Sanctitatis Tuæ* splendori, & meo desiderio parum oppido respondere prorsus existimarem. Verum hærenti, cunctantique mihi metum omnem, ac pudorem absterſit eximia *Sanctitatis tuæ* affabilitas, ac fuci omnis expers benignitas, miramque addidit mihi illam adeundi, & interpellandi alacritatem, ac fiduciam. Ad tuos igitur, *SS. Pater*, *sacratissimos pedes* humillime provolutus, *Summum* quidem *Pontificem*, & *Christi in Terris Vicarium* in Te profunda veneratione colui, sed simul in Te nactus sum *amantissimum omnium Patrem*, sine fastu, sine supercilio, facilitate & indulgentia cunctis charum, *Majestatem Pontificiam* cum maximo candore morum, cum incredibile modestia sociantem, & in *occupationibus maximis*, continuaque orandi assiduitate *Literarum studia* nunquam intermittentem: Verbo dicam; *BB. Pater*, Te in *Summo Pontificatu* talem reperi, qualem antea, cum esses *Cardinalis*, & *Archiepiscopus Beneventanus*, & verbis, & factis

factis coram expertus eram, facilem videlicet aditu, comitem in congressu, cuilibet patienter aures commodantem, nihil iusta petentibus denegantem, nullis obnoxium affectibus, pauperum, pupillorum, & viduarum Patronum munificentissimum, Pastorem vigilantissimum, Dei, & Ecclesie gloriam sollicitè quarentem, natumque ad bene de omnibus merendum, præsertim de Ordine Prædicatorum, cui Te nomen dedisse palam gloriaris, & de Schola Thomistica, cuius doctrinæ, quam apprime calles, Sanctitas Tua in Decreto Pontificio, dato die VI. Novembris anni MDCCXXIV. patrocinium suscepit, illam sua auctoritate adversus æmulos obrectatores egregie vindicavit, & Decessorum suorum Summorum Pontificum vestigiis insistens, immortale ipsi conciliavit decus.

Video, Sanctissime Pater, quam ingens laudum tuarum hic sese mihi aperiat campus, sed longe impar est mei ingenii vis rebus tantis explicandis, Virtutes tuas, omnium sæculorum memoria dignas, dicendi viribus exæquare non possum, & ad Tuæ Sanctitatis in universam Ecclesiam merita, nullo unquam tempore intermoritura, mea certe non aspirat eloquentia, vel potius infantia. Utinam Viri eruditi, & facundia clari hanc in se provinciam suscipiant, omnesque ingenii sui nervos in hoc explicent, ut producant antiquissima Monumenta BENEDICTI XIII. profapie, e qua prodierunt tot Pontifices, tot Cardinales, tot Principes, tot Heroes Christiani, quorum bene multos jam Fastis Sanctorum adscriptos esse legimus in Annalibus Ecclesie: Ut referant itidem Tempia, & Altaria, quæ Sanctitas Tua erexit, & consecravit, Xenodochia, & Nosocomia, quæ excitavit, Seminaria, Collegia, ac Monasteria, quæ fundavit, Sanctiones cedro, & aureis Ecclesie sæculis dignas, quas promulgavit: Ut denique in medium proferant innumera, quæ Sanctitas Tua Vitæ Religiosæ cultoribus contulit beneficia, atque illa secreta pietatis, charitatis, & pœnitentiæ opera, quæ quotidie, remota omnium conscientia, Cæloque dumtaxat teste, exercet, & de industria occultat. Utinam, inquam, detur Viris eruditis, ut velint, tum ea facultas ut possint hæc, & alia id genus, quæ abunde suppetunt, præclara Sanctitatis Tuæ gesta, & quæ ipsius Pontificatum semper illustrabunt, æternæ memoriæ consecrare: Ipse vero, B. Pater, virium mearum probe conscius, tuas laudes intactas, & illibatas Viris eruditis, & disertis Oratoribus relinquo, tum quia si eas prosequi hic vellem, tanta mihi rerum exuberaret copia, ut finem dicendi nunquam reperiret oratio; tum etiam, quia certissime scio, Sanctitatem Tuam a laudibus ita abhorreere, ut his, quibus suum patrocinium indulget, severe interdicit, ne quid laudis, præconiique ei adspargant. Huic itaque legi, ut paream ipse, nullam hic laudum Sanctitatis Tuæ partem attingam, sed

tantummodo quanti fieri debeat hæc in Summo Pontifice humilitas, seu in repudiandis laudibus plusquam humana modestia, referam ex S. Bernardo, qui Eugenium III. Pontificem Maximum, sic affatur; (Lib. 2. de Consideratione cap. 6.) Habes sine defraudatione integrum paternum fundum, pretiosissimus fundus virtus est. Bonus fundus humilitas, in quo omne ædificium spirituale constructum crescit in templum Sanctum in Domino. Cæterum, cum omni indifferenter personæ hæc sit quædam Turris fortitudinis a facie inimici, nescio quo pacto tamen vis ejus major in majoribus, & in clarioribus clarior comprobatur. Nulla splendidior gemma in omni præcipue ornatu Summi Pontificis. Quo enim celsior cæteris, eo humilitate apparet illustrior & seipso. Deum Optimum precor, ut Sanctitatem Tuam in plurimos annos incolumem, ac florentem, Ecclesiæ, Litteris, & Orbi servet, quo rebus humanis ex animi sententia compositis, & suæ tranquillitati restituta Ecclesia, sero in Cælum redeat. Te vero, BB. Pater, obsecro, & obtestor, ut æqui, bonique consulas istud qualecumque grati animi, & obsequii mei monumentum, quod Tibi offero, ceu legitimo Christi Vicario, ceu Vigilantissimo universæ Ecclesiæ Pastori, ceu veræ Religionis, purioris Doctrinæ Moralis, & sanctioris Disciplinæ Ecclesiasticæ Custodi, Assertori, Vindici, ac Propagatori maximo.

Sanctitatis Tuæ Benedictionem Apostolicam summa animi demissione efflagitans, & implorans

Fr. Ignatius Hyacinthus Amat de Graveson Ord. Præd.

P R Æ F A T I O G E N E R A L I S

In Universam Historiam Ecclesiasticam
Veteris Testamenti,

STUDIOSO LECTORI NECESSARIA.

Um nihil in Vita prius & antiquius unquam habuerim, quam ut meum quantuluncumque talentum in JESU CHRISTI, Domini mei lucrum impenderem, & omnium animos ad ejus amorem pro viribus in meis lucubrationibus inflammarem; totum me multis abhinc annis addixi studio tam Sacrae Historiae Veteris Testamenti, quam Historiae Evangelicae, & Ecclesiasticae; ut JESU CHRISTI, a quo, ceu fonte, bonorum omnium Summa proficiscitur, Divina Mysteria cognoscerem, eademque opera investigarem singula Monumenta, quae pertinent ad Historiam Ecclesiae, quam JESUS CRISTUS suo Sanguine acquisivit. Verum, in hoc utilissimo studio postquam me diu exercuisssem, jamque, propitio Numine, Mysteria JESU CHRISTI variis Dissertationibus illustrata, & universam Historiam Ecclesiasticam a Natali CHRISTI ad haec usque nostra tempora pluribus Colloquiis digestam, luce publica donassem, istud tandem Opus aggressus sum, ut ostenderem, Historiam Sacram Veteris Testamenti, tota quanta est, referri ad JESUM CHRISTUM, tantam esse Sacrorum, quos complectitur, Librorum harmoniam cum Historia JESU CHRISTI, a quatuor Evangelistis descripta, tantam esse concordiam figurarum, caeremoniarum & Sacrificiorum Legis cum veritate Evangelii, tamque mirabilem Vaticiniorum vetustissimae Antiquitatis cum exploratissima rerum longe post gestarum Historia relucere concentum, ut, conferendo Veteris Testamenti Typos, & Prophetarum Oracula, quorum illi JESUM CHRISTUM delineant atque adumbrant, haec eum adventantem velut oculis Fidei demonstrant; nullo negotio quisque intelligat, nihil gestum esse a JESU CHRISTO, quod multo antea non depinxerint, non cecinerint Sacri Vates; nihil esse in illius Doctrina, & in Divinis, quae in terris peregit, Mysteriis, cui non respondeat aliquis Veteris Testamenti locus; nihil fere in Litteris Evangelicis proditum esse, quod non multis ante saeculis proditum fuerit Veteris Testamenti Voluminibus, subindeque omnes Mosaicae Legis Typos

pos ac cæremonias, omnia ejus Sacramenta & Sacrificia, necnon a Prophetis fusa Vaticinia in JESU CHRISTO, ad quem hæc singula recta collimabant, fuisse ad amissim completa; *Finis Legis Christus est*, ait Apostolus Paulus Epist. ad Romanos c. 10. v. 4.

Constanti hujus Doctrinæ veritati, quam ipse in isto, quod concinnavi, Opere patēfacere, atque in præclaro lumine, bene fortunante Deo, collocare satagam, luculentissimum perhibet testimonium JESUS CHRISTUS, qui sæpius in Sacro Evangelio disertis verbis ait, Prophetas Veteris Legis prædixisse ejus adventum, totius vitæ œconomiam; omnesque illius passionis ac mortis prænotasse circumstantias. At enim, Christus Dominus in eo Colloquio, quod post Resurrectionem suam habuit cum duobus Discipulis suis, euntibus in Castellum Emmaus, eos, de ipsius Resurrectione subdubitantes, increpuit his verbis: *Ostulti & tardi corde ad credendum in omnibus, quæ locuti sunt Prophetae! Nonne hæc oportuit pati Christum, & ita intrare in Gloriam suam? Et incipiens a Moyse, & omnibus Prophetis, interpretabatur illis in omnibus Scripturis, quæ de se ipso erant*, Luc. c. 24. Eandem Veritatem Christus Dominus, dum adhuc in terris esset, inculcabat Judæis, dicens c. 5. Evang. Jo. *Scrutamini Scripturas, quia vos putatis in ipsis vitam æternam habere, & illæ sunt, quæ testimonium perhibent de me*. Et, paucis interjectis, subdit Christus, alloquendo Judæos: *Nolite putare, quia ego accusaturus sum vos apud Patrem: Est qui accusat vos Moyses, in quo vos speratis. Si enim crederetis Moysi, crederetis forsitan & mihi, de me enim ille scripsit. Si autem illius literis non creditis, quomodo verbis meis credetis?* Hæc Christi Domini Oracula locupletissimis testimoniis confirmant ejus Apostoli, quos inter, duos dumtaxat, ne longior sim, proferam in medium, Petrum, & Paulum, qui hujus doctrinæ, quam a Christo Domino acceperant, testes sunt omni exceptione majores. In primis, S. Petrus, Princeps Apostolorum, in sua 1. Epist. c. 1. 9. & seq. sic adhortatur fideles: *Reportantes finem Fidei vestræ, salutem animarum. De qua salute exquisierunt, atque scrutati sunt Prophetae, qui de futura in vobis gratia prophetarunt; scrutantes in quod, vel quale tempus significaret in eis Spiritus Christi, prænuncians eas, quæ in Christo sunt passiones, & posteriores glorias; quibus revelatum est, quia non sibi metipsis, vobis autem ministrabant ea, quæ nunc nunciata sunt vobis per eos, qui evangelizaverunt vobis, Spiritu Sancto misso de Cælo, in quem desiderant Angeli prospicere. Nec minus diserte loquitur Apostolus Paulus, Doctor Gentium cap. 23. Actor. Apostolorum, ubi coram Rege Agrippa causam suam adversus Judæos perorans, hæc apposite dicit: *Auxilio autem adjutus Dei, usque in hodiernum diem sto, testificans minori atque majori, nihil extra dicens quam ea, quæ Prophetae locuti sunt futura esse, & Moyses; si**

passibilis Christus, si primus ex resurrectione mortuorum, lumen annuntiaturus est populo, & Gentibus.

Quæ cum ita sint, candide Lector, in hanc præcipuam curam incumbere debemus, ut Jesum Christum sollicitè quæramus in Sacra Veteris Testamenti Historia, quæ bene multis præfulget veritatis characteribus, qui divinam ei asserunt auctoritatem, & quorum præcipuos hic breviter indicabo, ut te ad jugem illius lectionem hortari, invitare & animare possim.

Primus Veritatis Historiæ Sacræ Veteris Testamenti character est *Antiquitas*. Omnium quippe Gentium non solum Persarum & Græcorum, sed etiam Ægyptiorum, Chaldæorum, & Assyriorum primus Scriptor est *Moses*, Judæorum legislator, & Auctor Pentateuchi, ex quo Ethnici Philosophi, Poetæ, Oratores, & Legum latores multa delibarent, excerpserunt, ac deflorarunt, sicut postea copiose ostendemus.

Alter Veritatis Historiæ Sacræ Veteris Testamenti character est mirabilis illius, tot inter ac tantas vicissitudines temporum, & rerum perturbationes, conservatio, quæ soli providentiæ Divinæ accepta referri debet, cum alii libri, qui olim ab Ægyptiis, a Romanis, & ab aliis Nationibus, tenebris Idololatriæ immerfis, tanquam Divini habebantur, temporis, rerum omnium edacis, diuturnitate perierint.

Tertius Veritatis Historiæ Sacræ Veteris Testamenti character petitur ex innumeris pene testimoniis Ethnicorum Scriptorum, qui de Historia Sacra, libris Veteris Testamenti contenta, vel disertam mentionem fecerunt, vel diversarum Nationum, videlicet Assyriorum, Babyloniorum, Persarum, Græcorum, & Romanorum Historias describentes, multa litteris prodiderunt, quæ cum Sacra Historia maximam affinitatem & agnationem habent, sicut ex his, quæ passim in isto Opere dicturi sumus, liquido patebit.

Quartus Veritatis Historiæ Sacræ Veteris Testamenti character est Legis Mosaicæ & Præceptorum, quæ tradit, Sanctitas. Si enim lex Mosaica cum Gentium Prophanarum legibus conferatur, si mores Hebræorum, olim secundum illam Legem viventium, cum Ethnicorum moribus componantur, Sole clarius constabit, Legem Mosaicam non tantum damnare nefandos Prophanarum Gentium mores, sed eam etiam tot ad bene sancteque vivendum præscribere præcepta, ut multi Scriptores Ethnici Judæos, in hac Lege institutos, ob morum integritatem, magnis celebrarint encomiis, ut videre est apud *Josephum*, Hebræum, in libris contra Ethnicum *Apionem*, & apud *Eusebium* lib. 10. *Præparationis Evangelicæ*. Eo de argumento itidem perdocte & eleganter disserunt Abbas *Claudius Fleury* in libro, quem Gallice edidit: *De moribus Israelitarum*, *Carolus Sigonius* in lib. *De Republica Hebræorum*, & *Petrus Cuneus* in Lib. *de Republica*

blica Hebræorum. Hæc autem Legis Mosaicæ Sanctitas, aperte evincit, eam non esse opus Dæmonis, qui homines pios & bonos efficere non vult, sed potius illos præcipitare & deteriores reddere; nec opus esse Artis politicæ, a qua *Moyſes*, sicut in isto Opere commonstrabimus, fuit penitus alienus; nec opus esse naturæ, quæ sensuum voluptati indulget; nec opus humanæ rationis, quam multis erroribus obnoxiam superbia & ignorantia decipiunt, sed esse opus Dei, qui hanc Legem dedit Moyſi, & ritus, cæremonias, atque Sacrificia instituit, quibus a Populo Judaico, quem sibi, præ cæteris aliis Nationibus, selegit, coli voluit, multaue edidit Sanctissima præcepta, quæ ad bene moratam Rempublicam Judæorum conservandam erant omnino necessaria.

Sextus veritatis Historiæ Sacræ Veteris Testamenti character, est ingens multitudo miraculorum ac prodigiorum, quibus Deus, qui nec falli nec fallere potest, divinam illius Historiæ auctoritatem per *Moysem*, & Prophetas confirmavit. Hæc autem miracula Deum habuisse Auctorem, ex eo potissimum constat, quod patrata fuerint a viris, quorum Scripta nihil aliud spirant quam sanctitatem, justitiam, pietatem, charitatem & quidquid sublimioris virtutis nomine continetur; quorum doctrina purioribus naturæ & rationis circa Religionem principiis egregie consonat, & est omni humana inventione sublimior, quorum studium ad unius Dei cultum instituendum, & ad abolendam sacrilegam Dæmoniorum superstitionem unice tendebat; quorum denique perpetuus, sibi quæ semper constans vitæ tenor summam erga unum Deum reverentiam, erga homines benevolentiam, erga Magicas Artes maximam execrationem ingerebat.

Septimus Veritatis Historiæ Sacræ Veteris Testamenti character est perfecta illa consensio, quam Libri Sacri Veteris Testamenti habent cum Novi fœderis Libris, quæ enim *Moyſes*, & Prophetæ in suis libris futura prædixerunt, nunc impleta omnino in quatuor Evangeliiis, & in cæteris Novi Fœderis libris tam aperte legimus, ut Novum Testamentum in Veteri, & in Novo Vetus Testamentum contineri videatur. Hæc autem tam perfecta & absoluta consensio nequit esse solers & subtilis commentitiarum fabularum distributio, sed est Divinæ Sacrorum Librorum cum Veteris, tum Novi Testamenti, Auctoritatis irrefragabile argumentum. Hinc Christus Dominus Historiæ Sacræ Veteris Testamenti perhibens testimonium, ait capite 5. Evangelii S. Matthæi: *Amen, amen dico vobis: donec transeat Cælum & Terra, jota unum, aut unus apex non præteribit a Lege, donec omnia fiant.* Et cap. 16. vers. 39. Evangelii S. Joannis: *Habent Moysem, & Prophetas, audiant illos.*

Octavus Veritatis Historiæ Sacræ Veteris Testamenti character est facilis ac clara intelligentia, quam dat de origine, natura & conditio-

ditione *Adami*, primum omnium hominum parentis, ante & post ejus peccatum. Narrat quippe Historia Sacra Veteris Testamenti, *Adamum* fuisse a Deo creatum perfectum, innocentem, beatissima caelestium donorum copia, & omnigena virtutum supellectili exornatum, sed eum violasse præceptum sibi a Deo impositum, atque hac fatali transgressione mortem, miseras, aliorum malorum agmen tam sibi, quam omnibus suis posteris importasse. Ex hac autem conditione *Adami*, a quo sumus omnes propagati, tria præcipua veræ Religionis Dogmata elucescunt, quæ alioqui a nobis nullo pacto comprehendendi possent, & quorum notitiam viri Ethnici, quantumvis excellenti præditi ingenio, assequi nunquam potuerunt, sed potius, velut noctuæ ad solem, prorsus cæcutierunt. In primis, inde intelligimus, peccatum *Adami* non tantum ipsi nocuisse, sed etiam omnibus ejus posteris, ad quos Via ordinaria per generationem transfunditur primigenium illud peccatum; quod *Originale* appellamus. Secundo, agnoscimus necessitatem Incarnationis Filii Dei, Jesu Christi, qui nos per Gratiam suam medicinalem sanaret, illata per Protoparentis nostri labem damna refarciret, & condignam Deo Patri exhiberet satisfactionem, cui nos exsolvendæ impares omnino eramus. Postremo, perspectam inde habemus causam, cur omnis Homo post peccatum *Adami* nascatur cum ignorantia in intellectu, cum malitia in voluntate, cum propensione ad malum, cum lucta passionum, totque miseriis & pœnis obnoxius vivat. Hæ siquidem sunt funestæ appendices peccati Originalis. Hæc omnia, quibus vera & antiqua internoscitur Religio, exprimit Sacra Veteris Testamenti Historia, & nullum eorum in prophanis Gentium Historiis vel minimum apparet vestigium.

Denique, ut cæteros alios Veritatis Historiæ Sacræ Veteris Testamenti characteres silentio prætermittam, certum est, stylum, quo scripta est hæc Sacra Historia, esse simplicem & incultum, in quo verba non ornant res, sed ipsa rerum magnitudo Sacrorum Scriptorum mentem & verba supra humanum modulum rapit, ita ut eloquii simplicitas respondeat quidem illis Scriptoribus, sed rerum magnitudo & doctrinæ sublimitas tribui debeant Deo, qui infirmis illis instrumentis, & impolitis organis utebatur. Si igitur Historiam Sacram Veteris Testamenti conferas cum sæcularibus Historiis prophanarum Gentium, vel cum libris Ethnicorum Philosophorum, vel cum eloquentia Oratorum, hæc certe minima in speciem, propter simplicitatem verborum, tibi apparebit, at, si, ut par est, attendas ad rerum magnitudinem, & ad doctrinæ, quam complectitur, sublimitatem, sordescet tibi omnes supersticiosæ gentilitatis libri, & doctrinam Philosophorum tanquam puerilem fugillabis, exsufflabis, atque repudiabis.

Hanc Sacram Veteris Testamenti Historiam, tot veritatis characteribus munitam, a creatione Mundi usque ad Natale Christi Domini in hocce Opere describendi officium suscipio, eamque hauriam e Sacris Libris Veteris Testamenti, cum quibus, sicut in progressu hujus Operis palam faciam, variarum exoticarum Nationum, præsertim Ægyptiorum, Assyriorum, Chaldæorum, seu Babyloniorum, Tyriorum, Phœnicum, Persarum, Græcorum, & Romanorum Annales in his, quæ spectant Historiam, mirifice consentire ostendam. Tempora hujus Historiæ Sacræ accuratiori, ut puto, Chronologia, quæ ad Sacri Textus Hebræi, & Editionis Vulgatæ, a Concilio Tridentino approbatæ, calculos erit exacta, consignabo. Sicut enim probari mihi nunquam potuit Græcorum, seu Scripturæ Sacræ Versionis Græcæ LXX. Interpretum Chronologia, qua abutuntur nonnulli, ut fidem aliquam concilient fabulosis Antiquitatibus, quas de Monarchiarum suarum exordiis perperam jactitant Ægyptii, Assyrii, Chaldæi, & Sinenses; ita nullo pacto assentiri possum quibusdam Chronographis, qui, licet calculos Sacri Textus Hebræi sectentur, promiscue tamen confundunt annos servitutum Israelitarum cum annis Præfecturæ *Judicum*, sicque Chronologiam Sacram plus justo contractiorem reddunt, aperte reclamante Textu Hebræo in Sacro Libro *Judicum*, in quo anni servitutum Israelitarum accurate, sicut in Editione Vulgatæ, distinguuntur ab annis Præfecturæ *Judicum*. Quocirca, candide fateor, me, in putandis annis, qui a condito Mundo usque ad Natale Christi interfluxerunt, discessisse a quibusdam viris doctissimis, nimirum *Petavio* in Lib. *De Doctrina Temporum*, *Jacobo Usserio* in *Sacris Annalibus Veteris & Novi Testamenti*, & *Lancellorio*, cujus Chronologia Sacra edita est ad calcem Bibliorum *Antonii Vitre*. Sed, num justa de causa ab illis Scriptoribus, qui in studio Chronologiæ Sacræ singularem navarunt operam, recesserim? Et an calculus, quem a Creatione Mundi usque ad Natale Christi subduco, accuratior sit, & Chronologiæ Sacri Textus Hebræi, Editionisque Vulgatæ magis consentaneus? id totum iudicio & examini tuo, erudite Lector, lubens permitto. Ut autem Historiæ Sacræ Veteris Testamenti a Creatione Mundi usque ad Natale Christi Domini absolutam possis habere notitiam, nihil eorum, quæ ad eam spectare possunt, prætermittam, sed omnia, compendiose tamen, attingam. Et primo quidem, præcipuas difficultates, quas Theologi, & Scripturæ Sacræ Interpretes circa Historiam Veteris Testamenti ventilare solent, passim proponam ac dilucidabo. Omnium Librorum, quibus Sacra Veteris Testamenti comprehenditur Historia, Divinam auctoritatem asseram, ac vindicabo non tantum contra Atheos, Infideles & incredulos, qui horumce Librorum antiquitatem, revelationem, & inspiran-

tionem, negant, sed etiam adversus Hæreticos, qui aliquos Veteris Testamenti Libros expungunt e canone, cui illos accensuit Oecumenica Synodus Tridentina, eorumdemque Sacrorum Librorum veros ac genuinos Auctores indicabo. Omnium Patriarcharum ante & post Diluvium, deinde *Mosis*, *Josue*, *Judicum*, singulorum Regum, tam Judæ, quam Israelis, dicta ac gesta perstringam; atque Historias *Jobi*, *Ruth*, *Tobiæ*, *Judithæ*, *Estheris*, cunctorum Prophetarum, qui, sive sub Regibus Judæ, sive sub Regibus Israelis vaticinati sunt, attexam, necnon Ducum Assamonæorum, seu Machabæorum, qui Reipublicæ Hebræorum præfuerunt, præclare gesta describam. Legem Mosaicam cum præceptis, quæ complectitur, naturalibus, seu moralibus, cæremonialibus & judicialibus cum Sacrificiis, & aliis id genus ad cultum, & Judaicam Religionem attinentibus, datam esse a Deo evincam contra duos præsertim Novatores, *Marshamum*, & *Spencerum*, qui impie pertendunt, Ritus, qui in Lege Mosaica præscribuntur, non a Deo traditos ac institutos fuisse, sed ex Ethnicorum superstitionibus esse profectos, videlicet *Circumcisionem* ex Æthiopum, Colchorum moribus; *Tabernaculum* ex prophano *Molochi* cultu; *Arcam* ex Ethnicorum Cistis; *Cerberinos* ex Ægyptiacis Simulacris; *Templum Hierosolymitanum* ex ruditate Gentium originem traxisse. Hæc, & alia ejusmodi, quæ Historiæ Sacræ lucem affundere, vel splendorem aliquem afferre possunt, ita, auxiliante Deo, in isto Opere colligere scite ac disponere conabor, ut mihi juste succensere haud possis, quod in Sacra Veteris Testamenti Historia, variis licet eventibus locupletissima, & per multa Sacra Volumina latissime diffusa, quidquam scitu dignum prætermiserim, vel de styli barbarie aut obscuritate queraris, cum eo inter scribendum stylo data opera usus sim, qui, sicut non est affectatus, ita nec obscurus, nec barbarus humi repit, sicque, ut spero, omnia tibi erunt facilia, prona, clara & expedita, modo non te pigeat ad percipienda & memoriæ mandanda singula, quæ referam, Historiæ Sacræ Veteris Testamenti Monumenta, patientiam commodare. Denique, ex lectione istius Operis, quod in rem tuam adornavi, hunc singularem fructum elicies, ut viam, modumque intelligas Jesum Christum, cui omnia studia nostra consecrare debemus, quærendi & facile inveniendi in Sacra Historia Veteris Testamenti. Quam felicem sortem ut securius nancisci valeas, auctor tibi sum, ut sæpius hanc ad Deum effundas orationem, quam *S. Augustinus* cap. 11. Lib. xi. *Confessionum* studioso Sacræ Scripturæ Lectori suppeditat, quæque his verbis concepta est: *Domine Deus meus, intende Orationi meæ, & misericordia tua exaudiat desiderium meum: sint castæ deliciae meæ scripturæ tuæ, nec fallar in eis. Domine ad-*
tende

tende & miserere, Domine Deus meus, lux cæcorum, & virtus infirmorum, statimque lux videntium, & virtus fortium, adtende animam meam, & audi clamantem de profundo. Largire spatium meditationibus nostris in abdita legis tuæ, neque adversus pulsantes claudas eas. Neque enim frustra scribi voluisti tot paginarum opaca secreta. O Domine, perfice me & revela mihi eas. Confitebor tibi quid quid invenero in libris tuis, & audiam vocem laudis & bibam te & considerabo mirabilia de lege tua ab usque principio, in quo fecisti Cælum & Terram, usque ad Regnum tuum perpetuum Sanctæ Civitatis tuæ. Vide Domine Deus meus, unde sit desiderium meum. Narraverunt mihi iniusti delectationes, sed non sicut lex tua, Domine. Ecce unde est desiderium meum. Vide Pater, aspice, vive & approba, & placeat in conspectu misericordiæ tuæ invenire gratiam ante te, ut aperiantur pulsanti mihi interiora sermonum tuorum obsecro per Dominum Nostrum Jesum Christum filium tuum, virum dexteræ tuæ, filium hominis, quem confirmasti tibi, Mediatorem tuum & nostrum, per quem nos quæstisti non quærentes te; unicum tuum, per quem vocasti in adoptionem populum credentium, in quo & me: per eum te obsecro, qui sedet ad dexteram tuam & te interpellat pro nobis, in quo sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ absconditi. Ipsum quæro in libris tuis. Moyses enim de illo scripsit. Hoc ipse ait, hoc veritas ait. Cæterum, istud, quod in rem studiosæ juventutis lucubravi, Opus summa, ut par est, reverentia & devotione subjicio Ecclesiæ Romanæ, omnium Ecclesiarum Matris & Magistræ, & Summi Pontificis, doctrinarum omnium ac librorum supremi judicis, examini & auctoritati, palamque profiteor, me ad ultimam usque vitæ periodum, hoc est, quamdiu quidquam spiritus calebit in corpore meo, semper Cathedræ Sancti Petri, ex qua Veritatis funduntur oracula, & Doctrinæ Fidei, Morum Disciplinæ, quæ in ea docetur & traditur, ab Apostolis acceptæ, & ad nostram usque memoriam per continuam & nusquam interruptam Romanorum Pontificum successionem propagatæ, jugiterque conservatæ, firmiter adhæsurum, meque potius membratim discerptum iri, quam ut a Sedis Apostolicæ Constitutionibus vel latum quidem unguem desciscam.

N O S F R A T E R
T H O M A S R I P O L L

Sacræ Theologiæ Professor,

Totius Ordinis Fratrum Prædicatorum Magister
 Generalis & Servus.

Cum Nobis exponatur, a Te fuisse recens editum Opus, cui titulus est: *Historia Ecclesiastica veteris Testamenti &c.* quod prælo mandari peroptas: Harum serie, nostrique autoritate Officii, Tibi Reverendo admodum Patri Fr. Ignatio Hyacintho Amat de Graveson, Provinciæ nostræ gallo-Provinciæ Conventus Arelatensis Alumno, in Sacra Facultate Parisiensi Doctore, ac Collegii Casanatensis Conventus S. Mariæ super Minervam de Urbe Theologo, licentiam facimus & facultatem impertimur prædictum Opus publicam in lucem typis mittendi, dummodo prius fuerit duorum Ordinis nostri in Theologiæ Magistrorum censorio judicio comprobatum, aliaque serventur de jure servanda. In quorum fidem.

Datum. Romæ in Conventu nostro S. Mariæ super Minervam die prima Februarii MDCCXXVI.

Fr. Thomas Ripoll, Magister Ordinis.

Reg. fol. 89.

Fr. Joannes Sicard, Magister & Socius.

A P P R O B A T I O.

Summis omnium Historiæ Ecclesiasticæ studioforum votis, ut faceret satis vir Clarissimus Fr. Ignatius Hyacinthus Amat de Graveson, Sacræ Facultatis Parisiensis Doctor, & Collegii Casanatensis Theologus, post elaboratam, publicique Juris factam præcellentem illam a Christi Natali ad nostram usque tempestatem Ecclesiæ Historiam, cunctorum jampridem Eruditorum calculis celebratam; eandem ipse impræsentiarum Historiam, ab orbe condito ad Salvatoris natiuitatem, superis bene fortunantibus, perduxit. Quam quidem præstantissimi Authoris Historiam, ex præscripto Reverendissimi Patris Thomæ Ripoll, Ordinis Prædicatorum Magistri Generalis, cum ad examen vocarem, tantum abest, ut in ea quidquam offenderim, quod sive Aristarchi grave supercilium, sive mordacem Zoili linguam pertimescat, ut potius quid primum suspicere debuerim? haud dictu facile sit. In ea quippe Patriarcharum, Judicum, Regum Juda & Israel, Prophetarum, Ducum, & Pontificum Hebræorum Vitas, ac res præclare gestas, perspicuo ordine, atque amœna methodo, ob oculos ponit. In ea majores historiæ difficultates discutit explanatque. In ea gravissimas Chronologiæ controversias ad certas epochas, certasque Criticæ leges exigit. In ea denique styli nobilitate, splendore, majestate ubique fulget: Id quod lectorum, nimirum quantum oblectat, rapit, & ad legendum, vel invitum cogit. Hæc cum ita sint, Author sum, ut hoc exitium Opus, numeris omnibus absolutum, cedroque dignum, atque orthodoxæ, & Christianis moribus consentaneum, in apertum proferatur. Cæterum, viris Historiæ Ecclesiasticæ Veteris Testamenti cupidis, id consilii dederim, neque me dedisse pigebit, ut Historiam hanc præ manibus semper gestent, legant, perlegant, in paucis charam habeant. Nam quidquid in infinitis, prope dicam, ea de re, antiquorum, novissimorumque temporum Historicis selectum reperitur, totum hoc sedulo, ac diligenter, hic diffusum, digestumque esse, perutili certe experimento comprobant. Datum. Romæ in Conventu Sanctæ Mariæ super Minervam die 20. Novembris, Anni 1726.

Fr. Patricius Plonket, Sacræ Facul. Parisiensis Doctor, & Collegii Casanatensis Theol. Ord. Præd.

Historiam Ecclesiasticam Veteris Testamenti in tres tomos divisam, sex Mundi complectentem ætates, ab Orbe ipso condito ad Natale usque Jesu Christi, a præclarissimo Viro Fr. Hyacintho Amat de Gravefou, Sacræ Facultatis Parisiensis Doctore, & Collegii Casanatenfis Theologo, concinnatam, jussu Reverendissimi P. Fr. Thomæ Ripoll, Sacræ Theologiæ Professoris, ac totius Ordinis Prædic. Generalis Magistri, *legi tanta animi voluptate, quanta luculentia splendet. Sed (eam) legendo, dum cupio sedare sitim, sitis altera accrescit (Mantuanus in elogio Mirand.) (fateor cum Mantuano) alia, seu nova evolendi Authoris edenda opera, his germana, & præcedentibus, jam iterum, atque iterum, brevi tempore, publica luce donatis, quæ me sic, gradatim lecta, sitire fecere. Et primo quidem illud de Vita, Mysteriis, & annis Christi, duobus tomis comprehensum, quo mihi de Authore dicere fas est, quod olim (S. Hieronymus in Epist. 3. ad Heliodorum.) Hieronymo de Nepotiano: *Lectione assidua, & meditatione continua, pectus suam Bibliothecam fecerat Christi: Nec non & alter de Sacra Scriptura Tractatus; ubi feliciter contra Infideles, Judæos, & Hæreticos laboravit. Historia insuper Ecclesiæ a Christo nato ad nostram usque ætatem, novem tomis, & altero omnium Indice; in qua feliciter. Et ista novissime Veteris Testamenti Ecclesiastica Historia, ab Orbe condito ad Natale usque Salvatoris, per sex Mundi ætates continenter producta, res, Historiam, Dogmata, Legem, Chronologiam, & Hebræorum Disciplinam spectantes, miro ordine, ac omnigena eruditione, variis digesta colloquiis, perstringens; in qua felicissime. *Semper enim Sapienti restabit quod inveniat, inquit Seneca (Epist. 109.)*. Et sane hoc in opere pretiosum a vili separatum inveni; multas Poetarum, Rabbinarum, & prophanonum Fabulas Scriptorum, putidaque quarumdam Nationum castigata mendacia: momenta quæque, in rebus controversis, æqua lance librata, ac pro veritate, aut majori verisimilitudine latam juste ab Authore sententiam: Qui non ventis mentem suam, vanisque figmentis, sed veritatibus & sententiis, ratione, & auctoritate fulcitis pascere solitus, difficultatum confinia consignat, & nodos quosque, etsi implicatissimos, clare, breviter, ac profunde dissolvit; tantoque fœdere ista conferit, ut nec claritatem minuat profunditas, nec brevitati noceat claritas: sed salva utriusque proprietate, in unam coeunt Operis, & Opificis laudem, quem æterno nomine, felici omne hæreditandum clamant. Atque id eisdem in hujus Operis Authore mirandum maxime, quod suis in Colloquiis simul elegans dicendi, & argutum sequatur genus disputandi. *Nam de rebus obscuris, & ad intelligendum difficilibus dilucide edicere, nec sententiis solum argute, sed verbis etiam ornate, adeo est operosum & arduum, (vir ille eruditissimus Melchior Cano monebat, Lib. 1. De Locis in Proæmio) ut paucis visum sit accidisse. Idcirco Opus hoc, omnibus numeris absolutum, suoque dignum Authore, prælo dignissimum judico; quod claritate Candidatis, quibus dicatur, profunditate Magistris, & veritate omnibus spectetur profuturum; nihilque in eo inveniri Fidei Catholicæ, aut bonis moribus non consonum. Ita censeo salvo &c. Romæ in Collegio Casanatenfi die 25. Nov. an. 1726.***

Fr. Joseph Salas, Sacræ Theolog. Magister & Collegii Casanatenfis Theologus, Ord. Prædic.

A P P R O B A T I O.

Nihil Viro Religioso convenientius est ac dignum magis, quam ingenii sui vires eo convertere, ut Sacræ Doctrinæ promoveat studium, purioresque ipsius fontes Junioribus candidatis aperiat. Huic intentus Consilio R. A. P. Ignatius Hyacinthus Amat de Gravefou, Sac. Facult. Paris. Doctor, & Collegii Casanatenfis Theologus, Ordinis FF. Prædicatorum, post evulgatam per alternas Questiones & responsiones Christi Ecclesiæ Historiam, quam Litterariis Orbis summo plausu exceperit, eodem styli nitore, parique Methodo, fœderis antiqui seriem Historicam adornare constituit, ut qui Ecclesiam cum Christo surgentem, per Apostolos propagatam, variis persecutionum ac hæreseon fluctibus jactatam, sed in omnibus gloriosam ac triumphantem exhibuerat, in Synagoga velut delineatam & in umbra Legis delitescerentem exponeret. Hoc autem Opus, in tres Tomos distributum, jubente Reverendissimo S. P. A. Magistro, attente perlegi, in eoque nihil reperi quod puritati morum, Catholicisve Dogmatibus repugnaret, imo omnia utriusque maxime consona: Unde eximium istud Opus a Theologiæ Candidatis nocturna ac diurna manu versandum esse censeo. In eo enim quisque sublimem Theologum, Criticum sagacem, accuratum Chronographum, doctissimum Interpretem, ac tandem utile dulci permixtum ubique demirabitur. Quamobrem publica luce dignissimum judico. In quorum fidem subscripsi Romæ in Regio Sanctissimæ Trinitatis Conventu die 24. Octobris Anni 1726.

Fr. Franciscus Bertrand, Ordinis Minimorum, S. Theologiæ Professor.

APPRO-

A P P R O B A T I O.

Historiam Veteris Testamenti, ab Admodum R. P. Magistro Ignatio Hyacintho Amat de Graveſon, Sacræ Facultatis Pariſienſis Doctore, & Collegii Caſanatenſis Theologo, Ordinis Prædicatorum, viro Urbi, & orbi optime noto, omnigena eruditione pollente, per ſex Mundi ætates clare diſpoſitam, ac mirabili ingenio compoſitam, in tres Tomos diſtributam, ex Commiſſione Reverendiſſimi P. F. Gregorii Selli, Sac. Palat. Apoſt. Magiſt. tota mentis Jucunditate revolvi; atque in ea cum nihil, quod Catholicum dedecet, omne vero, quod Religioſiſſimum virum decet, invenerim; ideo ut publici Juris fiat exiſtimavi, ad hoc ut ſi in Litterario Orbe per priorem Hiſtoriam, (novi ſcilicet Teſtamenti) uberes produxit fructus eruditionis, uberiores producat per Poſterioſem. Ita ſalvo &c. Dabat in Collegio Sanctæ Mariæ de Victoria Romæ 26. Novembris 1726.

Fr. Leo a S. Felice, Carmelita Excalceatus, S. Theol. Præſector ac Sacrarum Congreg. Indicis, & Sac. Rituum Conſultor.

A P P R O B A T I O.

Jubente Reverendiſſimo Patre Gregorio Selli, Sacri Palatii Magiſtro, Opus legi, cui titulus: Hiſtoria Eccleſiaſtica veteris Teſtamenti in Rem Theologiæ Candidatorum, authore Fr. Ignatio Hyacintho Amat de Graveſon, Ordin. Prædicator. In quo variam auctoris piſſimi doctrinam, ubertatem dicendi, omnigenam veteris Hiſtoriæ cognitionem ſum admiratus non ſemel. Cumque omnia Romanæ noſtræ Catholice Fidei conſona prorsus repererim, Opus digniſſimum luce publica, imo Religionis Chriſtianæ amatoribus neceſſarium cenſeo. Datum Romæ die 26. Novembris 1726.

Johannes Bouget, Prior S. Martini di Scey, in Archigymania Romano Linguae Græcæ, & in Collegio Urbano de Propaganda Fide Linguae Sanctæ Lectore.

I N O R I F O R M A T O R I

dello Studio di Padova.

Concediamo Licenza a *Giambattista Remondini* Stampator di Venezia di poter riſtampare il Libro intitolato *R. P. F. Ignatii Hyacinthi Amat de Graveſon &c. Opera omnia &c.* offerendo gli ordini ſoliti in materia di Stampe, & preſentando le Copie alle Publiche Librarie di Venezia, e di Padova.

Dat. li 14. Agoſto 1760.

(*Angelo Contarini Procurator Reformator.*

(*Bernardo Nani Reformator.*

(*Francesco Morosini 2.º Cavalier Procurator Reformator.*

Regiſtrato in Libro a Carte 63. al Num. 61.

Giacomo Zuccato Segretario.

I N D E X

C O L L O Q U I O R U M

Quæ in Tribus hujus Voluminis Tomis continentur.

C O L L O Q U I A

P R I M I T O M I

In Historiam Primæ Mundi Ætatis.

C O L L O Q U I U M I.

IN quo singula, quæ ad Mundi creationem, & Adami innocentis statum pertinent, explanantur, & fabulæ, ac errores, quos circa primam Mundi Ætatem procuderunt Scriptores prophani, exufflantur. pag. 7.

rum ante Diluuium, stemma, & annorum vice summam complectens. 65

In Historiam Secundæ Mundi Ætatis.

C O L L O Q U I U M P R I M U M.

In quo agitur de his, quæ spectant secundæ Mundi Ætatis Historiam. 68

C O L L O Q U I U M I I.

In quo discutuntur ac dirimuntur difficultates, quas de statu Adami post peccatum proponere solent Theologi. 34

C O L L O Q U I U M I I.

In quo diluuntur Dubia, quæ in Historiam secundæ Mundi ætatis viri eruditi proponere solent. 82

C O L L O Q U I U M I I I.

De Vita & Rebus, quæ a Patriarchis antediluvianis gestæ sunt, & de vera in eorum subducendis annis Chronologia. 53

Genealogia Adami per filium suum Cainum, quæ Deo exosa fuit. 61

Genealogia Adami per filium Sethum, quæ Deo grata & accepta fuit. ibid.

Tabula Chronologica, complectens annos generationum Patriarcharum antediluvianorum, juxta Codices Hebræorum, Græcorum, & Samaritanorum. 64

Tabula Chronologica, decem Primorum Patriarcharum ante Diluuium, stemma, & annorum vice summam complectens. 65

De Gestis Patriarcharum secundæ Mundi ætatis, & de accurata in illorum subducendis annis Chronologia. 96

Calculus Patriarcharum secundæ Mundi ætatis juxta Codices Hebræos. 107

Calculus Patriarcharum secundæ Mundi ætatis juxta Codices Græcos. 108

Calculus Patriarcharum secundæ Mundi ætatis, juxta Codicem Samaritanum. 109

C O L L O Q U I A

S E C U N D I T O M I

In Historiam Tertię Mundi Ætatis quæ incipit a vocatione Abrahami, & protenditur usque ad ingressum Populi Israelitici in Ægyptum.

C O L L O Q U I U M I.

IN quo attinguntur singula, quæ vel ad Sacram tertię Mundi Ætatis Historiam pertinent, vel clariori ejus intelligentiæ inservire possunt. 5

C O L L O Q U I U M I I.

In quo proponuntur Dubia, quæ tam Theologi, quam Scripturæ Sacræ Interpretes, circa Historiam tertię Mundi Ætatis ventilare solent. 21

COLLOQUIUM III.

In quo referuntur Patriarcharum tertiæ Mundi Ætatis, præcipua Gesta, & Scripta, quæ Iesum Christum, verum Messiam, vel adumbrant, vel vaticinantur; ibidemque in putandis annis Patriarcharum ejusdem ætatis accurata stabilitur Chronologia. 83

Tabula Chronologica, in qua Anni, & Gesta Patriarcharum, qui vixerunt in tertia Mundi Ætate, connectuntur cum annis Mundi qui effluerunt a vocatione Abrahami, a qua tertia Mundi Ætas sumit exordium, usque ad Israelitarum ex Ægypto egressionem, in qua desinit eadem Mundi Ætas. 62

In Historiam Quartæ Mundi Ætatis.

COLLOQUIUM PRIMUM.

In quo referuntur ea, quæ Hebræis, ab eorum ex Ægypto profectio, usque ad Legem datam Moyse a Deo in Monte Sinai, & post Legem datam, acciderunt usque ad obitum Moyse, ibidemque explicantur res præcipuæ, quæ continentur in eadem Lege, videlicet, Præcepta, Ritus, Sacrificia, Immunditiæ Legales, Sacramenta, Festa, Sacerdotum Confe-

COLLOQUIUM II.

In quo quædam Dubia, sive ad Legem Mosaicam, sive ad Historiam quartæ Mundi Ætatis attinentia, quæ a Theologis, vel Scripturæ Sacræ Interpretibus proponi solent, discutuntur ac diluuntur. 90

COLLOQUIUM III.

In quo Gesta Josue, in regimine Reipubl. Hebræorum successoris Moyse, nec non Judicum, & Regum, qui Hebræis præfuerunt usque ad quartum annum Regni Salomonis, quo jacta sunt Templi Hierosolym. fundamenta, describuntur, ibidemque accurata traditur series annorum, qui in quarta Mundi Ætate, hoc est, ab exitu Populi Israelitici ex Ægypto usque ad quartum Salomonis annum effluerunt. 111.

Tabula Chronologica Sexcentorum & sex annorum qui in quarta Mundi Ætate, hoc est, ab exitu Israelitarum ex Ægypto usque ad quartum Regni Salomonis annum, usque ad fabricam Templi Hierosolymitani, interfuxerunt. 129

C O L L O Q U I A
T E R T I I T O M I

In Historiam Quintæ Mundi Ætatis quæ incipit a quarto Regni Salomonis anno, quo jacta sunt Templi Hierosolymitani fundamenta, & producit usque ad Captivitatem Babyloniam.

COLLOQUIUM I.

IN quo, juxta Historiam, cum Sacram tum Prophanam, Series & Gesta Regum Judæ, & Israelis describuntur, eademque opera, eorum regiminis accuratus annorum traditur calculus. 5

Tabula Chronologica Regum Judæ, a Davide usque ad Sedeciam. 17

Tabula Chronologica Regum Israel, in qua breviter annotantur eorum anni, & præcipua gesta usque ad integram Regni Israelitici everisionem. 18.

Series Regum Romanorum, & anni, per quos Roma regnarunt. 25

COLLOQUIUM II.

In quo excutiuntur ac breviter diluuntur præcipua Dubia, quæ Theologi, & Scripturæ Interpretes circa Sacram Historiam quintæ Mundi Ætatis proponere solent. ibid.

Canon Chronologicus ab anno undecimo Johakim,

Regis Judæ, quo cæpit captivitas Babylonica, usque ad annum primum Regni, quod Cyrus invit in Babylonia tanquam supremus Monarcha. 37

COLLOQUIUM III.

In quo describuntur Vitæ Prophetarum, qui in quinta Mundi Ætate, seu ante Captivitatem Babyloniam, vixerunt, & sub Regibus Judæ, & Israelis plura fuderunt Oracula, quæ in Jesu Christo, vero Messia, clarissimo exitu fuerunt adimpleta. 50

In Historiam Sextæ Mundi Ætatis, quæ a Captivitate Babylonica sumit initium, & finem habet in Natali Jesu Christi Salvatoris nostri. 73

COLLOQUIUM PRIMUM.

In quo describuntur res præcipuæ, quæ Judæis, durante captivitate Babylonica, acciderunt sub Mo-

Monarchia Regum Babyloniorum, eorumque exhibitur status, post solutam captivitatem Babyloniam, sub Monarchia Persarum, sub Monarchia Græcorum, regnante Alexandro Magno, & post illius obitum, sub Regibus Ægypti, & Syria. 77

Tabula Chronologica exhibens initium & finem Monarchiæ Persicæ, per continuam successionem Regum, qui ei præfuerunt. 84

Series Regum, qui successerunt Alexandro Magno in Regno Macedonia. 87

Series Regum, qui, demortuo Alexandro Magno, in Regno Ægypti successerunt. 88

Series duodecim priorum Regum, qui, defuncto Alexandro Magno in Regno Syria successerunt. 94

COLLOQUIUM II.

In quo proponuntur ac diluuntur Dubia, quæ circa Historiam sextæ Mundi Ætatis, tam Theo-

logi, quam Scripturæ Sacræ Interpretes agitare solent. 97

COLLOQUIUM ULTIMUM.

In quo produntur res præclaræ, gestæ a Machabæis, qui, post Captivitatem Babyloniam, summa apud Judæos auctoritate potiti sunt usque ad Herodem, alienigenam, quo in Judæa regnante, natus est Jesus Christus, ibidemque attextuntur variæ Judæorum Sectæ, aliquot Historiæ Romanæ monumenta, & Canon Chronologicus annorum, qui a Captivitate Babylonica usque ad Natale Christi Domini interfluxerunt. 120

Tabula Chronologica Sextæ Mundi Ætatis, hoc est, a captivitate Babylonica usque ad Natale Christi Domini, non tantum per annos a creatione Mundi; sed etiam per annos Olympiadum, Ære Nabonassar, & a condita Roma, accurate digesta & ordinata. 142

